

U S T A W A

z dnia 4 lutego 1949 r.

o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich.

I. PRZEPISY OGÓLNE.

Art. 1. Ustawa niniejsza normuje uposażenie:

- 1) pracowników państwowych,
- 2) pracowników samorządowych,
- 3) przewodniczących i zastępców przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin wiejskich.

Art. 2. 1. Pracownikami państwowymi w rozumieniu niniejszej ustawy są:

- 1) pracownicy państwowi, podlegający ustawie o państwowej służbie cywilnej,
- 2) profesorowie i etatowi docenci, pomocnicze siły naukowe oraz pomocniczy pracownicy naukowo-techniczni państwowych szkół wyższych,
- 3) nauczyciele państwowych i publicznych szkół ogólnokształcących i zawodowych,
- 4) sędziowie i prokuratorzy, podlegający przepisom o sądownictwie powszechnym, sędziowie sądów ubezpieczeń społecznych, asesory i aplikanci sądowi.

2. Pracownikami samorządowymi w rozumieniu niniejszej ustawy są pracownicy związków samorządu terytorialnego oraz pracownicy, zatrudnieni w biurach prezydów rad narodowych bez względu na charakter prawny stosunku pracy.

3. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia rozciągnąć moc obowiązującą niniejszej ustawy ponadto na innych pracowników, których stosunek służbowy ma charakter publiczno-prawny, a obowiązujące przepisy nie normują ich uposażenia.

Art. 3. Ustawa niniejsza nie dotyczy:

- 1) osób, pobierających uposażenie według przepisów o uposażeniu żołnierzy i pracowników służby bezpieczeństwa publicznego,
- 2) pracowników lasów państwowych, monopoli i przedsiębiorstw państwowych,
- 3) państwowych i samorządowych pracowników w społecznych zakładach służby zdrowia oraz pracowników fachowych, zatrudnionych w administracji służby zdrowia, których uposażenie normują przepisy, wydane w trybie, określonym w ustawie z dnia 26 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 434),
- 4) pracowników, zatrudnionych w zakładach użyteczności publicznej i przedsiębiorstwach samorządowych, wynagradzanych na podstawie układów zbiorowych pracy,
- 5) sędziów obywatelskich.

II. PRZEPISY WSPÓLNE.

Art. 4. Ustanawia się:

- 1) dla Prezesa Rady Ministrów, wiceprezesów Rady Ministrów, ministrów, podsekretarzy stanu (wice-ministrów), szefów centralnych urzędów państwowych, prezydenta m. st. Warszawy oraz dla pracowników, pobierających uposażenie według grupy II lub III, przyznane w trybie przepisów obowiązujących przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy — sześć grup uposażenia zasadniczego,
- 2) dla państwowych i samorządowych pracowników nauki — osiem grup uposażenia zasadniczego,

- 3) dla sędziów i prokuratorów, podlegających przepisom o sądownictwie powszechnym, oraz dla sędziów ubezpieczeń społecznych — cztery grupy uposażenia zasadniczego,
- 4) dla nauczycieli państwowych, publicznych i samorządowych szkół ogólnokształcących i zawodowych oraz kursów, wychowawców państwowych i samorządowych zakładów opiekuńczo - wychowawczych oraz wychowawczyń przedszkoli — siedem grup uposażenia zasadniczego,
- 5) dla innych pracowników państwowych, podlegających ustawie o państwowej służbie cywilnej, asesorów i aplikantów sądowych, przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich z wyjątkiem prezydenta m. st. Warszawy, ich zastępców i przewodniczących organów wykonawczych gmin wiejskich oraz dla pracowników samorządowych — dwanaście grup uposażenia zasadniczego.

Art. 5. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzeń dla pracowników, objętych art. 4 pkt 2)—5):

- 1) tabele stanowisk służbowych i grupy zasadniczego uposażenia dla poszczególnych stanowisk,
- 2) zasady zaszeregowania do grup uposażenia zasadniczego,
- 3) kwoty miesięcznego uposażenia zasadniczego dla poszczególnych grup.

Art. 6. Rada Ministrów może przyznać w drodze rozporządzenia pracownikom, wymienionym w art. 5, dodatki, uzasadnione warunkami lokalnymi.

Art. 7. 1. Pracownikom, objętym art. 4 pkt 2)—5), zajmującym stanowiska kierownicze, przyznaje się dodatek funkcyjny. Dodatek ten pobiera również pracownik, pełniący obowiązki, przywiązane do stanowiska kierowniczego.

2. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzeń stanowiska kierownicze w służbie państwowej i samorządowej oraz wysokość dodatku funkcyjnego, przywiązanego do tych stanowisk.

3. Pracownikowi przysługuje tylko jeden dodatek funkcyjny. W razie zbiegu tytułów do dwóch lub więcej dodatków funkcyjnych, uprawnionemu służy prawo wyboru.

4. Dodatek funkcyjny nie przysługuje pracownikowi w okresie stanu nieczynnego, urlopu bezpłatnego, zwieszczenia w pełnieniu służby oraz za czas, przekraczający trzy miesiące niepełnienia z innych powodów obowiązków, do których przywiązany jest dodatek funkcyjny.

Art. 8. 1. Rada Ministrów może przyznać w drodze rozporządzeń pracownikom, objętym art. 4 pkt 2)—5), dodatki służbowe, uzasadnione szczególnymi właściwościami służby. Do dodatków służbowych, jak również w razie zbiegu tytułów do dodatku funkcyjnego i służbowego stosuje się odpowiednio przepisy art. 7 ust. 1, 3 i 4. Zakaz równoczesnego pobierania dodatku funkcyjnego i służbowego nie dotyczy nauczycieli.

2. Rada Ministrów może w drodze uchwały przyznawać inne stałe lub przejściowe dodatki do uposażenia poszczególnym grupom pracowników w przypadkach, uzasadnionych specjalnymi warunkami ich pracy.

Art. 9. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia przyznać dodatek reprezentacyjny wojewodom, wicewojewodom, starostom i wicestarostom, prezyden-

tom i wiceprezydentom miast oraz burmistrzom miast, liczących powyżej piętnastu tysięcy mieszkańców.

Art. 10. Do preliminarzy budżetowych Państwa i związków samorządu wstawiane będą odpowiednie kwoty na zasiłki i nagrody pieniężne. Zasady udzielania zasiłków i nagród ustala Rada Ministrów w drodze uchwały.

Art. 11. 1. Do preliminarzy budżetowych Państwa i związków samorządu wstawiane będą odpowiednie kwoty na akcję socjalną na rzecz pracowników.

2. Rada Ministrów określi w drodze uchwały zakres akcji socjalnej, a w szczególności zakres obowiązku pokrywania przez Państwo i związki samorządu części opłat za wczasy pracowników.

3. Rada Ministrów określi w drodze uchwały zasady współdziałania związków zawodowych z właściwymi władzami w zakresie akcji socjalnej.

Art. 12. 1. Pracownikom, wymienionym w art. 1, przysługuje prawo do jednego tylko uposażenia za ogół czynności, połączonych z zajmowanym stanowiskiem służbowym.

2. Rada Ministrów może określić w drodze rozporządzenia:

- 1) zasady i tryb przyznawania pracownikom wynagrodzenia za czynności służbowo zlecone, nie wchodzące w zakres zwykłych obowiązków pracownika,
- 2) maksymalną łączną wysokość wynagrodzeń z funduszy publicznych za zajęcia uboczne,
- 3) zasady ustalania wynagrodzeń z funduszy publicznych w przypadkach zawarcia z pracownikiem umowy o dzieło.

3. Rada Ministrów określi w drodze uchwały zasady wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w przypadkach, uzasadnionych specjalnymi warunkami pracy.

Art. 13. 1. W razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesień na nowe miejsce służbowe przysługują pracownikom państwowym i samorządowym należności, które określi rozporządzenie Rady Ministrów.

2. Przepis ust. 1 w zakresie należności za pełnienie czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym dotyczy również przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich (ich zastępców) oraz gmin wiejskich.

Art. 14. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia kategorie pracowników, którzy ze względu na szczególne właściwości pracy mają prawo do umundurowania albo ubrania ochronnego lub roboczego, oraz zasady i warunki przydziału umundurowania (ubrania ochronnego, roboczego).

Art. 15. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia zakres korzystania z ulg przy przejazdach państwowymi środkami komunikacyjnymi przez pracowników oraz członków ich rodzin.

Art. 16. Prawo do uposażenia powstaje od dnia objęcia służby. Jeżeli objęcie służby nastąpiło w ciągu miesiąca kalendarzowego, uposażenie za czas do pierwszego najbliższego miesiąca oblicza się dziennie w wysokości po $\frac{1}{30}$ części uposażenia miesięcznego. Postanowienie to stosuje się także w przypadku ponownego

powołania do służby emeryta. Winien on jednak zwrócić w tym samym stosunku pobrane za czas od dnia ponownego objęcia służby do końca miesiąca zaopatrzenie emerytalne.

Art. 17. Zmiana wysokości uposażenia z powodu mianowania (awansu) lub innych przyczyn następuje z dniem pierwszym najbliższego miesiąca kalendarzowego. W razie zmiany miejsca służbowego, pociągającej za sobą zmianę wysokości uposażenia, prawo do uposażenia, odpowiadającego nowemu miejscu służbowemu, przysługuje od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego, następującego po objęciu obowiązków służbowych na nowym miejscu.

Art. 18. Prawo do uposażenia gaśnie:

- 1) w razie śmierci osoby, wymienionej w art. 1 — z ostatnim dniem miesiąca kalendarzowego, w którym śmierć nastąpiła;
- 2) w razie rozwiązania stosunku służbowego w inny sposób — z ostatnim dniem tego miesiąca kalendarzowego, w którym stosunek służbowy ustał; przepis ten nie dotyczy osób, które wystąpiły ze służby lub samowolnie opuściły służbę; osoby te winny zwrócić odpowiednią część uposażenia za dni nie przepracowane według zasad, określonych w art. 16.

Art. 19. Rada Ministrów ustali w drodze rozporządzenia termin płatności uposażenia.

Art. 20. 1. Na czas pełnienia czynnej służby wojskowej osoby, wymienione w art. 1, tracą prawo do uposażenia z dniem pierwszym najbliższego miesiąca kalendarzowego po wstąpieniu do służby wojskowej. Po powrocie ze służby wojskowej służy im prawo do uposażenia według zasad, określonych w art. 16.

2. W czasie odbywania periodycznych ćwiczeń lub przeszkolenia wojskowego oraz wykonywania powszechnego obowiązku przysposobienia zawodowego, wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego, osobom, wymienionym w art. 1, służy nadal prawo do uposażenia za okres, nie przekraczający trzech miesięcy.

3. Rada Ministrów ureguje w drodze rozporządzenia sprawę uposażenia osób, wymienionych w art. 1, w razie dostania się ich do niewoli lub zaginięcia na terenie działań wojennych albo w innych wyjątkowych okolicznościach.

4. W tym samym trybie ureguje Rada Ministrów sprawę uposażenia pracowników, urlopowanych do prac społecznych i politycznych.

Art. 21. 1. W razie śmierci osoby, wymienionej w art. 1, przyznaje się zasiłek tytułem zwrotu kosztów pogrzebu:

- 1) jeżeli koszty pogrzebu ponosi małżonek, dzieci lub rodzice — w wysokości trzymiesięcznego ostatnio pobieranego przez zmarłego uposażenia,
- 2) jeżeli koszty pogrzebu ponosi inna osoba — w wysokości kosztów rzeczywiście poniesionych i udowodnionych, najwyżej jednak do wysokości, określonej w pkt 1).

2. Zasiłek na koszty pogrzebu ulega zmniejszeniu o kwoty trzymane na mocy przepisów o ubezpieczeniu społecznym.

Art. 22. 1. Z uposażenia mogą być dokonywane potrącenia na podstawie:

- 1) szczególnych przepisów prawnych,
- 2) tytułów egzekucyjnych, sądowych i administracyjnych,
- 3) zarządzeń władzy, dokonywającej wypłaty uposażenia.

2. Na podstawie zarządzeń, przewidzianych w ust. 1 pkt 3), potrącenia mogą być dokonywane jedynie na zaspokojenie roszczeń do pracownika z tytułu uposażenia służbowego lub należności publicznych i danin z tegoż tytułu.

3. Do potrąceń, wymienionych w ust. 2, stosuje się przepisy o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych, dotyczące dopuszczalności i wysokości potrąceń oraz pierwszeństwa zaspokojenia roszczeń.

4. Przepisy ustępu poprzedzającego nie dotyczą należności z tytułu pobranej, a nie rozliczonej zaliczki na koszty podróży służbowej, delegacji lub przeniesienia służbowego, należności za świadczenia w naturze oraz kwot uposażenia, podlegających zwrotowi w myśl art. 18 pkt 2), które potrąca się w pełnej wysokości niezależnie od potrąceń z innego tytułu.

Art. 23. 1. Roszczenia osób, wymienionych w art. 1, z tytułu uposażenia przedawniają się po upływie lat trzech od terminu płatności.

2. Bieg przedawnienia przerywa każda czynność, przedsięwzięta przez te osoby, mająca na celu ustalenie lub dochodzenie wierzytelności.

III. PRZEPISY DOTYCZĄCE PRACOWNIKÓW NAUKI I NAUCZYCIELI.

Art. 24. Rada Ministrów ustali w drodze rozporządzenia zasady automatycznego przechodzenia państwowych i samorządowych nauczycieli, wymienionych w art. 4 pkt 4), do wyższych grup uposażenia.

Art. 25. 1. Pracownikami nauki w rozumieniu niniejszej ustawy są:

- 1) pracownicy państwowi, wymienieni w art. 2 ust. 1 pkt 2),
- 2) nauczyciele Akademii Sztabu Generalnego im. gen. broni Karola Świerczewskiego,
- 3) pracownicy naukowcy, pomocnicze siły naukowe oraz pomocniczy pracownicy naukowo-techniczni w naukowych archiwach, bibliotekach i muzeach państwowych i samorządowych oraz w państwowych zakładach i instytutach naukowo-badawczych.

2. Za państwowe zakłady i instytuty naukowo-badawcze uważa się:

- 1) samodzielne placówki naukowo-badawcze, powołane lub uznane w trybie, określonym w dekreście z dnia 23 października 1947 r. o organizacji nauki i szkolnictwa wyższego (Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 415),
- 2) instytuty, utworzone na podstawie dekretu z dnia 25 października 1943 r. o utworzeniu głównych instytutów naukowo-badawczych przemysłu (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 388),
- 3) zakłady i instytuty, organizowane dla celów wojskowych, uznane przepisami szczególnymi za naukowo-badawcze.

3. Rada Ministrów ustali w drodze rozporządzenia, które archiwa, biblioteki i muzea należy uważać za naukowe oraz które kategorie pracowników uważa się za pomocniczych pracowników naukowo-technicznych.

Art. 26. 1. Pracownikom nauki przyznaje się dodatek za wysługę lat w wysokości 5% uposażenia zasadniczego za każde pełne pięcioletnie służby w tej samej grupie uposażenia.

2. Dodatek pracowników nauki za wysługę lat nie może przekraczać 15% uposażenia zasadniczego.

3. W razie przejścia do wyższej grupy uposażenia pracownik nauki otrzymuje dodatek za wysługę lat (5, 10, 15%) w takiej wysokości, aby jego nowe uposażenie wraz z dodatkiem nie było niższe, aniżeli pobierane dotychczas uposażenie wraz z dodatkiem.

4. Przy pierwszym ustalaniu wysokości dodatku za wysługę lat zalicza się pracownikowi nauki cały czas służby, przebytej na tym stanowisku, będącym podstawą zaszerogowania go do grupy uposażenia.

Art. 27. 1. Właściwi ministrowie w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Oświaty ustalą normy zajęć pedagogicznych profesorów i pomocniczych sił nauczycielskich szkół wyższych.

2. Za przeprowadzenie egzaminów i za oceny prac magisterskich, doktorskich oraz habilitacyjnych przysługuje pracownikom nauki osobne wynagrodzenie, którego wysokość ustalą Ministrowie: Oświaty, Obrony Narodowej i Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Skarbu i zainteresowanymi ministrami.

IV. PRZEPISY DOTYCZĄCE PRACOWNIKÓW PAŃSTWOWYCH.

Art. 28. 1. Do pracowników państwowych, objętych art. 4 pkt 1), stosuje się przepisy art. 5 i 7 z tym, że sprawy, które w myśl tych przepisów mają być uregulowane w drodze rozporządzeń Rady Ministrów, zostaną unormowane w drodze uchwał Rady Ministrów.

2. W tym samym trybie określi Rada Ministrów, którzy pracownicy, wymienieni w ust. 1, otrzymują dodatki reprezentacyjne, oraz ustali wysokość tych dodatków.

3. Rada Ministrów ustali w drodze rozporządzenia urzędy centralne, których szefowie będą zaliczeni do grup uposażenia, przewidzianych w art. 4 pkt 1).

Art. 29. Sprawy, które w myśl przepisów art. 5—8 mają być uregulowane w drodze rozporządzeń Rady Ministrów, zostaną unormowane:

- 1) w stosunku do pracowników cywilnych administracji wojskowej — w drodze zarządzeń Ministra Obrony Narodowej, wydanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu,
- 2) w stosunku do pracowników Polskiego Instytutu Spraw Międzynarodowych — w drodze rozporządzeń Ministra Spraw Zagranicznych, wydanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 30. 1. Pracownikom państwowym, wymienionym w art. 4 pkt 2)—5), a pełniącym służbę za granicą, przyznaje się dodatki lokalne, których wysokość ustala właściwy minister w porozumieniu z Ministrami Spraw

Zagranicznych i Skarbu. Dodatki te przysługują od dnia objęcia stanowiska za granicą do dnia odwołania z tegoż stanowiska.

2. Pracownikom, wymienionym w ust. 1, może właściwy minister w porozumieniu z Ministrami Spraw Zagranicznych i Skarbu przyznać ze względu na specjalne właściwości ich służby dodatek reprezentacyjny. Wówczas pracownicy ci nie mają prawa do dodatku funkcyjnego i służbowego.

V. PRZEPISY DOTYCZĄCE PRZEWODNICZĄCYCH I ZASTĘPCÓW PRZEWODNICZĄCYCH ORGANÓW WYKONAWCZYCH GMIN MIEJSKICH, PRZEWODNICZĄCYCH ORGANÓW WYKONAWCZYCH GMIN WIEJSKICH ORAZ PRACOWNIKÓW SAMORZĄDOWYCH.

Art. 31. 1. Przepisy art. 7 stosuje się do prezydentów i wiceprezydentów miast oraz do burmistrzów miast, liczących powyżej pięciu tysięcy mieszkańców, i wiceburmistrzów miast, liczących powyżej piętnastu tysięcy mieszkańców.

2. Przepisy art. 8 ust. 1 stosuje się do burmistrzów w miastach, liczących poniżej pięciu tysięcy mieszkańców, do wiceburmistrzów w miastach, liczących od pięciu do piętnastu tysięcy mieszkańców, oraz do wójtów.

Art. 32. 1. Uposażenie, wynikające z przepisów niniejszej ustawy, ulega zmniejszeniu i zryczałtowaniu dla wykonywających obowiązki w niepełnym wymiarze godzin burmistrzów w miastach poniżej trzech tysięcy mieszkańców, wiceburmistrzów w miastach poniżej dziesięciu tysięcy mieszkańców oraz wójtów.

2. Wydział powiatowy określa wysokość ryczałtu w zależności od ilości godzin pracy. Ryczałt nie może przekraczać $\frac{3}{4}$ wysokości uposażenia zasadniczego z dodatkami, przewidzianymi dla danego stanowiska.

Art. 33. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia stanowiska, grupy i wysokość uposażenia zasadniczego, zasady zaszerogowania, rodzaj i wysokość dodatków oraz zasady wynagradzania za prace w godzinach nadliczbowych dla liniowych samorządowych pracowników zawodowych straży pożarnych.

Art. 34. Sekretarzom gmin wiejskich przysługuje prawo do bezpłatnego mieszkania wraz z opałem i światłem lub do równowartości pieniężnej. Normy tych świadczeń i ich równowartość pieniężną określi w drodze rozporządzenia Minister Administracji Publicznej.

Art. 35. 1. Osobom, wymienionym w art. 1 pkt 2) i 3), nie wolno przyjmować zajęcia ubocznego, przynoszącego im jakąkolwiek korzyść materialną, bez pisemnego zezwolenia właściwej władzy.

2. Minister Administracji Publicznej określi w drodze rozporządzenia władzę, właściwą do udzielenia zezwolenia.

Art. 36. Nieważne są uchwały, postanowienia i decyzje organów ustrojowych samorządu terytorialnego oraz umowy, sprzeczne z przepisami niniejszej ustawy oraz rozporządzeń na jej podstawie wydanych.

VI. PRZEPISY KOŃCOWE.

Art. 37. 1. Rozporządzenia i uchwały Rady Ministrów, wydawane na podstawie niniejszej ustawy, jeżeli dotyczą pracowników Kancelarii Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Kancelarii Rady Państwa, Biura Kontroli przy Radzie Państwa, Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym, Kancelarii Sejmu oraz pracowników samorządowych, wymagają zgody Rady Państwa.

2. Rozporządzenia i uchwały, przewidziane w art. 5—8, 10—15, 19, 20, 24 i 33, wydaje Rada Ministrów po zasięgnięciu opinii Komisji Centralnej Związków Zawodowych.

Art. 38. Do spraw, które w myśl niniejszej ustawy mają być uregulowane w drodze rozporządzeń i uchwał Rady Ministrów oraz rozporządzeń lub zarządzeń właściwych ministrów, stosuje się dotychczasowe przepisy do czasu wydania tych rozporządzeń, uchwał lub zarządzeń.

Art. 39. 1. Wynagrodzenia pracowników, zatrudnionych w urzędach, instytucjach i zakładach państwowych i samorządowych na podstawie umów o pracę, nie mogą być wyższe od uposażeń wraz z dodatkami, przewidzianych w niniejszej ustawie i przepisach na jej podstawie wydanych.

2. Rada Ministrów może w drodze rozporządzeń upoważnić właściwych ministrów do unormowania uposażenia niektórych kategorii pracowników, wymienionych w art. 2 ust. 1 i 2, na zasadach układu zbiorowego pracy dla pracowników przedsiębiorstw państwowych i samorządowych, jeżeli warunki pracy i czynności służbowe, spełniane przez te kategorie pracowników, są analogiczne do czynności, spełnianych przez pracowników przedsiębiorstw państwowych i samorządowych, dla których został zawarty układ zbiorowy pracy.

Art. 40. 1. Rada Ministrów powoła organ do czuwania nad przestrzeganiem przepisów prawnych, dotyczących etatów osobowych w administracji państwowej i samorządowej, i określi sposób jego działania.

2. Rada Ministrów w porozumieniu z Radą Państwa ustala maksymalny stan zatrudnienia w związkach samorządu terytorialnego.

Art. 41. Ustawa niniejsza nie narusza przepisów:

- 1) art. 30 ustawy z dnia 30 marca 1939 r. o komunikacjach w służbie obrony Państwa (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 195) z późniejszymi zmianami,
- 2) art. 10 lit. a) dekretu z dnia 14 maja 1946 r. o tymczasowym unormowaniu stosunku służbowego funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 139) z późniejszymi zmianami,
- 3) art. 7 ust. 5 dekretu z dnia 22 października 1947 r. o utworzeniu Akademii Sztapu Generalnego (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 379),
- 4) ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia i zaopatrzenia emerytalnego osób wojskowych oraz funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 53, poz. 439).

Art. 42. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy tracą moc obowiązującą:

- 1) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) z późniejszymi zmianami,

- 2) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 665) z późniejszymi zmianami,
- 3) dekret z dnia 7 kwietnia 1948 r. o uposażeniu państwowych pracowników nauki (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 137) z wyjątkiem art. 14, który pozostaje w mocy,
- 4) dekret z dnia 15 września 1948 r. o uposażeniu nauczycieli szkół państwowych i publicznych (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 313) z wyjątkiem art. 13, który pozostaje w mocy,
- 5) dekret z dnia 29 września 1948 r. o uposażeniu nie podlegających Ministrowi Oświaty nauczycieli szkół państwowych i publicznych (Dz. U. R. P. Nr 48, poz. 359),
- 6) dekret z dnia 31 października 1946 r. o dodatku naukowym do uposażenia (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 330),
- 7) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o dostosowaniu uposażenia członków zarządu i pracowników związków komunalnych do uposażenia funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 118, poz. 1073) z późniejszymi zmianami,
- 8) dekret z dnia 19 listopada 1946 r. o dostosowaniu uposażeń w związkach samorządu terytorialnego do uposażenia pracowników państwowych (Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 380).

Art. 43. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Skarbu i innym ministrom — każdemu w jego zakresie działania.

Art. 44. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1949 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Wiceprezes Rady Ministrów: *Al. Zawadzki*

Wiceprezes Rady Ministrów: *A. Korzycki*

Minister: *W. Rzymowski*

Minister: *W. Baranowski*

Minister Obrony Narodowej: *M. Zymierski*

Marszałek Polski

Minister Spraw Zagranicznych: *Ż. Modzelewski*

Minister Administracji Publicznej: *Wl. Wołski*

Minister Bezpieczeństwa Publicznego: *St. Radkiewicz*

Minister Skarbu: *K. Dąbrowski*

Minister Sprawiedliwości: *H. Świątkowski*

Minister Oświaty: *St. Skrzyszewski*

Minister Przemysłu i Handlu: *H. Minc*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *K. Rusinek*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Dąb-Kocioł*

Minister Kultury i Sztuki: *S. Dybowski*

Minister Żeglugi: *A. Rapacki*

Minister Leśnictwa: *B. Podedworny*

Minister Komunikacji: *J. Rabanowski*

Minister Poczty i Telegrafów: *W. Szymanowski*

Minister Zdrowia: *T. Michejda*

Minister Odbudowy: *M. Kaczorowski*